

således at ansøgerne ikke ser sig i stand til at påbegynde et studium på højskolen (jfr. tillige besvarelsen af spørgsmål 7 b). Hertil kommer, at kommunernes afslag på orlovs løn ofte besluttes så sent, at de ansøgere, der tilbydes venteliste, ikke ser sig i stand til i stedet at påbegynde uddannelsen.

Stigningen fra 1987-90 skyldes, dels at antallet af årsværk er sat i forhold til optagelseskapa- citeten – mod tidligere antallet af færdiguddannede – dels budgetterede personalebesparel- ser.

b. Som led i handlingsprogram til en forstærket indsats for beskæftigelsen tiltrådte finansudvalget med Akt 262 4/6 82 en plan, hvorefter bl.a. optagelseskapa- citeten ved Danmarks Sygeplejerskehøjskole fra 1. september 1983 skulle forøges med 20 studerende årligt på linien for »undervisende sygeplejersker«.

Indenrigsministeriets ansøgning var begrundet i regeringens forhandlingsresultat med de kommunale organisationer samt Københavns og Frederiksberg kommuner om tilvejebringelse af i alt ca. 1.000 nye uddannelsespladser for plejepersonale (sygeplejersker, sygehjælpere og plejehjemsassistenter) inden udgangen af 1983.

Det viste sig imidlertid, at oprettelsen af et ekstra hold for undervisende sygeplejersker ved Danmarks Sygeplejerskehøjskole ikke var mulig. Dette skyldes ikke mangel på kvalifice- rede ansøgere, men hænger sammen med, at kommuner og amtskommuner i stigende grad har undladt at yde ansøgerne løn under orlov til uddannelsen, der varer ca. 9 måneder, hvorefter ansøgerne ikke ser sig i stand til at påbegynde et studium på højskolen.

Da behovet for undervisende sygeplejersker fortsat er stort, har indenrigsministeriet opretholdt bevillingen til kapacitetsudvidelsen på finansloven for hvert af årene 1983-86, i håb om en bedring i ansøgertallet med orlovs løn.

Da der også i 1986 måtte konstateres et fald i ansøgertallet, har indenrigsministeriet ikke skønnet, at udvidelsen af optagelseskapa- citeten ved højskolen for 1987 var mulig, hvorfor denne udvidelse er opgivet.

Ad § 13.06.05.52.01. Videreuddannelse af læger og tandlæger.

Spørgsmål 8:

»Hvorfor skal staten afholde udgifter i forbindelse med den teoretiske del af speciallæ- guddannelsen m.v.?

Hvilken myndighed styrer og følger uddannelsen af en speciallæge?

Der ønskes en beskrivelse af det typiske forløb for uddannelse af en speciallæge.

Hvor lang er den kortest mulige uddannelsestid for en speciallæge? Hvad er den gennem- snitlige uddannelsestid? Kan uddannelsestiden afkortes?«

Svar:

Hovedvægten i speciallæguddannelsen ligger på en klinisk uddannelse, som lægerne opnår igennem ordinære ansættelser på forskellige sygehusafdelinger, som af sundhedsstyrel- sen er godkendt hertil.

Herudover skal lægerne gennemgå en af sundhedsstyrelsen godkendt teoretisk uddannelse af ca. 150-250 timers varighed, som gennemføres i form af en række forskellige kurser inden for de enkelte lægelige specialer.

Da der ikke i den enkelte amtskommune er basis for oprettelse af kurser (bl.a. set i forhold til kvalificerede lærerkræfter og antal kursusøgende læger), og da lægernes ansættel- ser i øvrigt er tidsbegrænsede, således at lægerne i uddannelsesforløbet ikke er fast tilknyttet en bestemt amtskommune, er det vanskeligt på rimelig måde at lade den enkelte amtskommu- ne afvikle den teoretiske uddannelse og afholde udgifterne hertil.

Staten har derfor ydet tilskud til den teoretiske videreuddannelse siden finansåret 1966/67, hvor denne uddannelsesaktivitet blev formaliseret.